„איהר עהרע"

אן אריגינעלער און שפאנענדער ראמאן אויס דעם הינען אידישען לעבען.

געשריבען ספעציעל פאר'ן „אידישען זשורנאל"
פון ב. באראץ.

(16־טע פארטזעצונג)

ווען בנימין האט אויסגעהערט אלעס וואס דבורקהלע האט איהם דערצעהלט איז ער געבליבען זיצען גאנץ שטיל, ער האט איהר ניט געוואוסט וואס צו ראט־הען.

צוערשט איז איהם אריבער א געדאנק אין קאפ ער זאל איהר זאגען זי זאל געהן אהיים און פאלגען טאטע מאמע, חתונה האבען מיט דעם גבירס בן יחיד, זי וואלט דאן זיכער געווען אז זי איז פערזארגט אין דער צוקונפט.

באלד אבער האט ער זיך פער־שעהמט פאר זיין אייגענעם געדאנק. ער האט זיך געפיהלט שולדיג געגען איהר, ער האט זי אראבגעפיהרט פון וועג, זי איז געווען א פראסטע נאאיווע מיידעל ווען ער האט זיך מיט איהר בעקענט, און יעצט וואס! זי איז דורך איהם אויס־געקלעהרט געווארען, און וויל שוין ניט לעבען לויט איהרע ע טערען פיהרען זי, קען ער זי פיהרען?

אויף דער פראגע האט זיך בנימין קיין ענטפער ניט געגעבען געבען, אמת, ער האט זי ליעב האט ער זיך געטראכט, אבער וואס איז ליעבע אליין, ער איז ארים, און חוץ דעם וויל ער גאר שטודי־רען.

דבורקהלע איז געזעסען ארום איהם און האט זיך שטארק געטוליעט צו איהם ער וועט זי פערטהיידיגען פון אלעמען האט זי געטראכט, און האט ארויפגע־קוקט צ ואיהם מיט איהרע שווארצע אויגען.

ביי דער בלאסער לבנה שיין האט בנימין אויסגעקוקט אויסערגעוועהנליך שעהן, ער איז געזעסען פערטראכט און דאס האט איהם צוגעגעבען א מעהר טרוי־מערישען חן.

פלוצלונג האט זיך בנימין א קעהר געטהאן צו דבורקה'לען און האט זי שטארק צוגעדריקט צו זיך.

דבורקה'לע! האט ער מיט בע־גייסטערונג געזאגט דו ביזט מיינע ביז מיין לעצטען אטהעם צוג, קיינער אין דער וועלט קען אונז ניט צושייידען.

אבער וואוהין זאל איך יעצט געהן! האט דבורקה'לע מיט א געבעט זיך גע־זונדערט צו איהם.

וואס הייסט וואוהין! האט בנימין זי פערוואונדערט אנגעקוקט, אהיים טויע־רע, אהיים וועסטו געהן.

אהיים! האט דבורקהלע זיך גע־וואונדערט. נו און מיין טאטע מאמע דו פערגעסט דעם סקאנדאל וואס איך האב פערשאפט דערמיט וואס איך בין פון דער היים אוועק, דער טאטע וועט דאך מיך אויף'ן שוועל ניט ארויפלאזען.

אבער דו דענקסט דאך ניט דבורקהלע אין גאנצען אהיים ניט צו געהן?

דערום בנימין בין איך דאך געקו־מען פרעגען דו זאלסט מיר געבען אן עצה וואס איך זאל טהאן.

נו, איז מיין עצה דו זאלסט געהן, דיין טאטע וועט אביסעל שריייען ביז ער וועט זיך איבערשרייען און דאן וועט וויע־דער אלס שטיל ווערען, און אויב ער וועט ניט קענען אהיים